

הרשומות הנרחבות של עידן טָאִי־פִיֶּנְג 太平廣記

מגילה י' – בני אלמוות חלק 10

עורך ראשי: לי פֶּאֶנְג (925-996 לספירה)

תרגם מסינית קלאסית והוסיף הערות: עופר ולדמן

תוכן עניינים

2.....	הקדמת המתרגם
2.....	על מגילה י'
2.....	מקורות
3.....	הדוכס אשר מעל הנהר
4.....	לִי גֵן
8.....	לִי ג'וֹנְגָּפוּ
9.....	לִי יִצְיִי
10.....	וְאֵנְג שִׁינְג
11.....	ג'אוּ צ'י'
12.....	וְאֵנְג יָאוּ

הקדמת המתרגם

זוהי המגילה העשירית מתוך חמש מאות מגילות באנציקלופדיה הגדולה בהיסטוריה הסינית לענייני העל-טבעי - "הרשומות הנרחבות של עידן טְאִי־פִיִּיִּיִּיִּי". בטקסט המלא של "הרשומות הנרחבות של עידן טְאִי־פִיִּיִּיִּיִּיִּי" מופיעים כ-7000 סיפורים.

הערכים באנציקלופדיה זו נלקחו ממגוון עצום של מקורות שהקדומים שבהם מתקופת שושלת הָאן והמאוחרים שבהם מתחילת שושלת סוֹנְג, ורבים מהם נעלמו עם הדורות. בסוף כל ערך מובא בדרך כלל המקור ממנו נלקח, וברוב המקרים גם הערה של המתרגם באשר לזמינותו של טקסט המקור כיום.

במקרים רבים הטקסט המופיע ברשומות הנרחבות של עידן טְאִי־פִיִּיִּיִּיִּיִּי מקביל לטקסט מאותו מקור המצוטט באנציקלופדיה פחות אקזוטית ויותר דקדקנית שיצאה תחת ידי אותו עורך: "המקראות הקיסריות של עידן טְאִי־פִיִּיִּיִּיִּיִּי". אך בהשוואה של הטקסט בשתי האנציקלופדיות ובהשוואת שתיהן מול מקורות ששרדו, מסתבר שבשתיהן בוצעו שינויי ניסוח ולא הועתקו ציטוטים מדוייקים (וקשה להאמין כי שתי אנציקלופדיות שיצאו תחת ידם של אותם אנשים יסתמכו על גרסאות שונות של אותם מקורות).

הרשומות הנרחבות של עידן טְאִי־פִיִּיִּיִּיִּיִּי, אשר נוצרו מתוקף צו קיסרי, זכו להערכה רבה בדורות מאוחרים, ונחשבו הישג ספרותי מרשים. ואכן מדובר באוצר בלום של פולקלור, אמונות עממיות ואגדות מעולמה הקדום של סין. מטעמים לדמיון של כל חובב מיתולוגיה.

הספר מעולם לא תורגם במלואו לאנגלית או עברית. כמה ספרי ליקוטים מתוכו יצאו באנגלית, אך לא השתמשתי בהם בתרגום זה. במהלך התרגום נעזרתי בתרגומים מזדמנים לסינית מודרנית לפענוח ביטויים קשים במיוחד, אך התרגום בכללותו צמוד לטקסט המקורי, ואינו נסמך על פרשנויות של תרגומים מודרניים.

על מגילה י'

מגילה זו מביאה את סיפורן של שבע דמויות נוספות, כולם מקורם ב"הגדות על בני אלמוות אלוהיים". עקב כך מורגשת היטב בטקסט השפעתו של גַה חוֹנְג, יוצר "הגדות על בני אלמוות אלוהיים", ומומחיתו בתחומי האלכימיה. ההשפעה אף מגיעה עד לכדי מספר מושגים שהבנתם דורשת קריאה בספרו "פֶּאוּ פוּ דְּזֵה" על מנת להבינם כראוי.

מגילה י' מתרכזת בדמויות של מה שניתן לכנות "קוסמים". אנשים תמוהים אך נערצים שזכו להשיג את האלמוות.

עופר ולדמן, אביב 2014

מקורות

הטקסט עליו מתבסס התרגום הוא זה המופיע ב"כלל הספרים של ארבעת האוצרות":

《欽定四庫全書》本。影印古籍 欽定四庫全書·子部十二·小說家類

תמונת השער היא יצירה של 吴伟 מתקופת שושלת מינג.

הדוכס אשר מעל הנהר

הדוכס אשר מעל הנהר, אין איש יודע את שמו, ובזמנו של הקיסר ון מהאן קשר הדוכס עשב ועשה לו בקתה על חוף הנהר. הקיסר קרא את הקלאסיקה של לאו דזה¹², חיבב אותה למדי, והורה לכל המלכים והשרים לשנן אותה. היו שם כמה עניינים שלא הצליח להבין, וגם בין אנשי התקופה לא היה מי שהצליח לפענח, והוא שמע שהאיש שכולם קוראים לו "הדוכס אשר מעל הנהר" מבין את כוונת הקלאסיקה של לאו דזה. לפיכך שלח משלחת שתשאול אותו בנוגע לעניינים הלא-פתורים. ענה הדוכס: "הדרך נכבדת והסגולה יקרה, אי אפשר לשאול עליהן מרחוק." עקב כך ביקר הקיסר עצמו בבקתה, לשאול אישית את השאלה. אמר הקיסר: "כל אשר תחת מרחב השמיים, אדמות המלך הם. בגבולות החוף של אשר בארץ, הן למלך כולם עבדים⁵. ישנם ארבעה גדולים בכך, והמלך הוא אחד מהם⁶. למרות שלחכם יש את הדרך, הוא עדיין מנתניין. אל תעשה עוול, מדוע תתנשא?⁷" אז ספק הדוכס כפיו ובעודו יושב זינק מעלה, ולאט לאט התרומם לגובה של כמה מטרים באויר. הוא החווה בראשו וחיך בעודו מדבר: "למעלה אני מגיע לשמיים, באמצע אני קשור לבני האדם, למטה אני שוכן על האדמה, איזה אדון יהיה לי?"⁸ ירד הקיסר ממרכבתו, הרכין ראשו ואמר: "לא אצלח לסגולה, מתבייש אני לשוב לעיסוקיי הקודמים, כשרוני מועט ומשרתי רמה, ודאגתי קשה מנשוא. על אף ששולט אני בענייני העולם, ליבי סוגד לדרך, אשר למען האמת אינה ברורה לי, ורבים הדברים אשר לא אבין. תקוותי היתה שיעלה בידו של אדון הדרך ללמדני⁹". אז העניק הדוכס לקיסר שני ספרי משי¹⁰ ואמר: "עיינ בם היטב, כתובים אלו מסבירים כל שפקקת בו. מבלי להכביר מילים. מאז הוספתי הערות לכתובים הללו חלפו אלף ושבע מאות שנים, ובסך הכל עברו תחת ידיהם של שלושה אנשים, אתה הוא הרביעי. אל תחשוף אותו בפני אחרים שאינם שווים מעלה¹¹". סיים ונעלם¹⁰. בתוך רגע חשך האיזור בעננים וערפל כבד, ושמיים וארץ נעלמו בו. והקיסר התרשם עמוקות¹¹. העוסקים בדבר מאמינים כי הקיסר ון רצה בדבריו של לאו דזה, אך לא היה לו סיכוי לרדת לעומקם, לכן האיש האלוהי ירד במיוחד כדי ללמד אותו, ובשל החשש שליבו של ון מהאן יסרב להאמין, חשף את ההשתנות האלוהית. מה שנקרא "לקדוש אין לב רגיל, לבו לב העם משמש לו לב"¹².

מתוך: "הגדות על בני אלמוות אלוהיים"¹³

- 1 ב"הגדות על בני אלמוות אלוהיים" מדובר בקיסר ליו חנג. אשר שלט בשנים 157-202 לפנה"ס. הערך "גדה" במקראות הקיסריות של עידן טאִפִּינג טוען כי מדובר בקיסר ג'ינג מהאן ששלט אחריו, בשנים 141-157 לפנה"ס.
- 2 הכוונה ל"ספר הדרך והסגולה", כפי שגם כתוב במפורש ב"הגדות על בני אלמוות אלוהיים".
- 3 "הגדות על בני אלמוות אלוהיים": במקום הסימן ל"קיסר" מופיע הסימן הדומה "תמיד", כך שהטקסט שם טוען כי הדוכס היה תמיד קורא בלאו דזה. כך גם בערך "גדה" במקראות הקיסריות של עידן טאִפִּינג. הערך "בני אלמוות" במקראות הקיסריות של עידן טאִפִּינג תומך בגירסה בה הקיסר הוא זה שקרא.
- 4 "הגדות על בני אלמוות אלוהיים" מוסיף לרשימה גם את מושלי המדינות, אנשי החצר והפקידים, ומציין שמי שלא ידע את הקלאסיקה לא זכה לעלות אל הקיסר.
- 5 מתוך השיר "הרי הצפון" אשר ב"קלאסיקה של השירים", בחלק "המזמורים הקטנים", בתרגום עופר ולדמן.
- 6 מתוך "ספר הדרך והסגולה", פרק 25.
- 7 "הגדות על בני אלמוות אלוהיים" מציין כי הדוכס לא יצא מהביקתה כשהגיע המלך, ולכן נשלחו אנשים להגיד לו את הדברים. בסוף הדברים נוסף שם המשפט "ביכולתי להפוך את האנשים לעשירים ומכובדים או לעניים ועלובים".
- 8 "הגדות על בני אלמוות אלוהיים" מציין "הקיסר נחרד, והבין שהחכם הוא אל".
- 9 "הגדות על בני אלמוות אלוהיים" מוסיף כי מדובר ב"שתי מגילות של ניתוח פסוקי הדרך והסגולה של לאו דזה".
- 10 הערך "בני אלמוות" במקראות הקיסריות של עידן טאִפִּינג משתמש במושג "הסתלק כבן אלמוות" שמשמעותו "הפך לבן אלמוות ועזב" או פשוט ביטוי ל"מת".
- 11 הסצינה עם הערפל אינה מוזכרת ב"הגדות על בני אלמוות אלוהיים", ובמקומה מופיע "לפיכך בנו בהר המערב את מקום הצפיה בכבוד, ו[הוא] לא נראה שוב".
- 12 מתוך "ספר הדרך והסגולה", פרק 49. "העם" מילולית: "מאה המשפחות".
- 13 בגירסה של "הגדות על בני אלמוות אלוהיים" שהגיעה לימינו, הקטע קיים במגילה ח' עם כמה שינויי נוסח.

לְיוֹן

לְיוֹן, המכונה ג'וֹן אָן¹⁴, היה בן הבירה צ'אנגְאָן. כשהיה קטן כבר הבין את חמש הקלאסיקות, ובשנה השניה בתקופת סוֹיִיחָה¹⁵, בזמן שלטונו של הקיסר שֵׁיאוּ צ'ֵינגְ מְהָאן השתתף בבחינות הקיסריות, ומונה לאחראי המשמר. לאחר מכן פרש ללימוד הדרך, ונכנס לחדר מאבן בהר סוֹנְגְגְאוּ¹⁶ אשר היה ממוקם על מתלולים שגובהם מעל לשלושת אלפים מטרים.

בחורף ובקיץ לא לבש בגדים, שיער גופו היה ארוך כשיעור אמה או שתיים, צבעו כשל אדם בן חמש עשרה, עיניו שקועות, זקנו מלא, כולו צהוב ואורכו שלוש או ארבע אצבעות. בכל פעם שהיה מתיישב עם מישהו, היה [לבושו] בשלב מסויים משתנה לפתע לכוּבַע גבוה וגלימות שחורות, ואנשים לא היו מודעים לרגע בו התרחש השינוי.

המושל חָנְגְ עֵצְמו סיפר כי סבו ז'וֹ וְגֵן היו בני אותו גיל. בתקופתו של וָאֵנְגְ מְאֵנְגְ נשלחו לעיתים קרובות שליחים לזמן את גֵן, אך גֵן לא הסכים ללכת. המושל חָנְגְ שלח את פקיד הממשל וָאֵנְגְ גֵ'ן לשאול לשלמו, [אך] גֵן לא ענה. הוא שב וציווה על המכובד גֵ'ן או [פקיד] הישגי הדורות ללכת אל ההר ולמסור איחולים, וְגֵן רק הודה למושל ולא הוסיף דבר.

לאחר מכן, כאשר מושל מחוז יֵינְגְצ'וֹאֵן, המושל גָאוּ, הגיע לתפקיד, פרצה מגיפה בקרב אנשי המחוז אשר קטלה יותר ממחציתם, ו[גם] בביתו של מושל המחוז נדבקו בערך כולם במחלה. המושל גָאוּ שב ושלח את גֵ'ן למצוא את גֵן, ולבקש ממנו דרך להעלים את הצי' הנגוע במחלה. גֵ'ן השתחוה ופירט את דברי המושל, וְגֵן הורה להגיד [לו] לחפור בור בעומק שלוש אמות באדמה בהתאם לצי' של ארמון כוכב צדק¹⁸, לסמן את מרכזו בחול, ולהספיגו בין. המושל עשה כדבריו, והחולים כולם הבריאו, והצי' הנגוע במחלה לא היה עוד בנמצא, [והשיטה] הצליחה בכל פעם שהשתמשו בה.

לאחר מכן כאשר המושל גָ'אֵנְגְ היה מושל המחוז, הוא ראה בגֵן מכשף, שלח שליחים לזמן אותו, ותכנן להרוג אותו. הפקידים כולם מחו בזה אחר זה בפני המושל, והוא השתומם. לפיכך הגיעו הפקידים למיניהם אל גֵן, ורצו לגרום לו ללכת, [אך] גֵן לא הקשיב. משהגיע שליחו של המושל והזמין את גֵן, ענה גֵן: "לשם מה רוצה בי המושל גָ'אֵנְגְ? מן הראוי שאגיע וזהו. אם לא אלך, חוששתי שהאשם יוטל באדונים למיניהם, בטענה שהבכירים לא העזו לבוא לקרוא לי". ובאותו יום הגיע גֵן אל משרדי הממשל. כאשר התיישבו כל הנוכחים, אחזו שליחי המלך, מעל חמישים איש, בסכינים, מוטות וחבלים, ונעמדו. הבעת פניו של גֵן לא השתנתה.

המושל פנה אליו בטון מאיים: "יש בידך טכניקות דאו"¹⁹ כלשהן?"

14 מילולית: "שלוות האדון".

15 הווה אומר שנת 7 לפנה"ס.

16 מילולית: "גבוה ונישא".

17 וָאֵנְגְ מְאֵנְגְ היה פקיד שתפס את המלוכה לתקופה של כמה שנים בסביבות 9 לספירה, בתקופת שושלת הָאן וניסה לחדש את תהילת ימי השושלות העתיקות.

18 מסלולו של כוכב צדק בשמיים יוצר תנועה המתעכבת ב 12 מוקדים, ומחלקת את השמיים לשנים עשרה גזרות, כל אחת מהן היתה בשיעור שלוש מעלות. במערב קיבלו הגזרות את תפקיד ה"מזלות". בסין כונו "ארמון", מתוך תפיסה שלהן כמקומות התשכנותם של אלי הכוכבים השונים. בכל שנה משתנה כוכב צדק באחד הארמונות, כך שהארמון של צדק הוא הגזרה בה השתנה באותה שנה. ב"מקראות הקיסריות של עידן טאיפינג" בערך 疫癘 הפתרון מוסבר יותר בפירוט מתוך "נספחי הגדות לְיוֹן גֵ'ן". מוסבר שם כי הצי' של צדק בשניים מהארמונות נוזל בצפון-צפון-מערב, ובאותה שנה ספציפית היה צדק באחד מאותם שני ארמונות, ולפיכך העצה היתה לחפור באדמתו הצפון-צפון מערבית של אולם קבלת הקהל.

19 "טכניקות דאו" הוא כינוי לכוחות מיוחדים מתורת הנסתר הדאואיסטית. אפשר גם לראות אותם כ"כשפים".

"כן, כן" השיב גֶן.

"ואתה יכול לזמן רוחות?" שאל המושל.

"יכול" ענה גֶן.

אמר המושל: "אם כך, אז אתה יכול לגרום לרוחות להגיע לחזית האולם. ואם לא, תוצא להורג בציבור²⁰."

"לזמן רוחות לכאן, ברור." ענה גֶן. הוא לקח מברשת ודיו והיכה להשמעת צליל. צליל של מתכות כמו שני ראשי חנית, אשר נשמע לבחוז. אז שרק ממושכות, וקל השריקה היה צלול להפליא, וכל מי ששמע אותה נמלא יראה. קהל הנוכחים רעד מפחד. לפתע נפתח הקיר הדרומי באולם לכמה מטרים, ונראו שם ארבע מאות או חמש מאות חיילים ועשרה כרוזים צבאיים עוטי מלבושים אדומים ונושאי חרבות. [הם] קראו לכרכרה, אשר הגיעה ונכנסה מן הקיר השבור, והקיר שב להיות כשהיה. גֶן ציווה להוריד מהכרכרה את הרוחות שעליה. הבד האדום של הכרכרה נפתח וקופל על גביה. ונראו שם איש זקן ואשה זקנה יורדים ממנה. חבל גדול אוסר אותם ומושך את ראשיהם אל חזית האולם. המושל הכיר אותם, אלו היו אביו ואמו שנפטרו. הוא הזיל דמעות והיה המום, ולא ידע כיצד לנהוג. הרוחות גערו בו: "כשילדנו אותך, לא היתה לך משרה, ולא קיבלת משכורת. ואחרי מותנו, מדוע תפשע בפקידים הנכבדים של בני האלמוות האלוהיים ותשלח אותם לקחת אותנו ולאסור אותנו בחרפה שכזו? מדוע הוצגנו בין בני האדם?" המושל ירד במדרגות והשתחוה אפיים ארצה. הוא הודה כלפי גֶן בחטאו וקיבל על עצמו מיתה, וביקש לשחרר ולחנן את הוריו. גֶן ציווה על חמש מאות החיילים להוציא את האסירים ולשחרר אותם. וכשיצאה הכרכרה, נפתח הקיר הדרומי. ולאחר שהכרכרה עברה חזר הקיר להיות כשהיה, והכרכרה לא נראתה עוד. גֶן גם הוא הלך בסתר. המושל היה מדוכא ופזור נפש, ונראה כאילו אחז בו שגעון. אשתו מתה בו במקום, ולאחר זמן רב שבה לחיים ואמרה כי ראתה את הוריו של המושל. הם כעסו מאוד ושאלו "מדוע פשע בפקידים הנכבדים של בני האלמוות האלוהיים ושלח לקחת אותנו? עתה יבואו להרוג אותך." חודש לאחר מכן המושל, אשתו ובניהם מתו כולם.

פקיד הממשל אָנְג גֶן נפגש איתו לעיתים קרובות, וכאשר בכמה פעמים היה סבר פניו נעים, השתחוה אפיים

ארצה, וביקש מגֶן ללמוד על כל התקופה בה נעשה בן אלמוות.

ענה גֶן: "פעם השקעתי רבות בכניסה להרים, ולא היה מקום בו לא ביקרתי. ומאוחר יותר כשהייתי בהר חוֹנְאִין, ראיתי איש אחד רוכב על מרכבת איילים לבנים, עם פמליה של כעשרה אנשים. מצדדיו היו ארבע נשות ג'ייד, אוחות במתלי הדגלים, וגילן כארבע עשרה או חמש עשרה שנים. נשאתי כפיי והשתחית. התחננתי למוצא פיו, והאל דיבר אלי: "האם שמעת על האן ג'ונג²¹?"

"אכן שמעתי עליו" עניתי

"אני הוא." אמר האל

לפיכך סיפרתי על עצמי: "אני צעיר חובב דאו, אך לא מצאתי מורה מבריק. נטיתי ללמוד מספרי האלכימיה, אך

20 מילולית "מוות גדול" שמשמעו הוצאה להורג והוצאת הגופה לתצוגה ציבורית. הוצאה להורג שכזו נחשבה מבזה את הנענש.
21 האן ג'ונג נזכר ב"רשומות ההיסטוריון" (בביוגרפיה של הקיסר וו מהאן) כאחד מן האנשים ששלח הקיסר וו מהאן לחפש עבורו את תרופת האלמוות. ב"ספר האן" (בפרק 郊祀志下) הוא דווקא נזכר כמי שנשלח עם ש'ו פו למצוא את תרופת האלמוות בשביל הקיסר הראשון מצ'ין, ושניהם לא שבו. המקראות הקיסריות של עידן טאיפינג (בערך 藥) מייחסים אותו למגוון תקופות אחרות, אך בכל מקרה מציינות סיפור על פיו הקיסר לא רצה לצרוך את התרופה שהביא, ולפיכך צרך אותה בעצמו והשיג חיי אלמוות. מעניין לציין שב"באו פו דזה" (בפרק 仙藥) הוא מתואר כבעל שיער גוף, בדומה לתיאור של גֶן בתחילת הערך שלפנינו.

כשיישמתי את הדברים, רבים מהם התגלו כחסרי בסיס. האם נגזר גורלי שלא להתעלות בדוריי? למזלי התגשם חלומי ונתקלתי היום באל גדול, אקווה כי יראה חמלה וירעיף עלי מעיקרי סודותיו."

האל לא הסכים לספר לי, ולפיכך נשטפתי דמעות, הצטנפתי, ושבתי וביקשתי.

"שב ואספר לך", אמר האל "יש לך עצמות של בן אלמוות"²², לכן זכית לראות אותי. נכון להיום מח העצמות שלך לא מלא, דמך אינו חם, הצ'י שלך מועט והמוח שלך חלש, השרירים שלך רפויים ובשרך הרוס, ולכן צריכת רפואות ותיעול צ'י אין בכוחם לעזור. המשתוקק לחיי אלמוות חייב קודם לטפל בחולייו במשך שנים עשרה שנים, ורק אז יוכל לצרוך את רפואות האלמוות. בין דרכי האלמוות יש את זו של הנסיקה לשמיים וההליכה בעננים, יש את זו של הצעידה בחמשת ההרים, יש את זו של אל-מוות מצריכת מזון ויש את זו של קבלת האלמוות בהתפרקות הגוף. כל מי שמטפח את דרכי האלמוות חייב בצריכת הרפואות. בין הרפואות יש עיליות ונחותות, ולבני האלמוות יש מספר דרגות. ומי שאינו יודע את העניינים שבחדרי חדרים²³, את הזרמת הצ'י ואת תרגילי נשימה בשילוב הרפואות אלוהיות, לא יוכל להיות לבן אלמוות. בעילאיות שברפואות האלמוות נמצאים הצינובר המעובד בתשעה גלגולים²⁴ ונוזל הזהב של יי הגדול²⁵. כל מי שצורך אותם ינסוק לשמיים, מבלי להשקיע חודשים וימים. השניה במעלה היא הקבוצה של הנציצים²⁶ והריאלגר. למרות שלא יוכלו להביא לרכיבה על עננים ונהיגה בדרקונים, ניתן להשתמש בהם לזימון רוחות ושדים, לתמורות, ולהארכת חיים. הבאות בתור הן כל הרפואות הצמחיות. היכולות לשלוט במאה המחלות, לטפל בחולשה ולשמור על המראה, והמנעות מדגנים אשר מחזקת את הצ'י. אין ביכולתן להפוך אדם לחסין ממוות. במקרה הטוב יוכלו להגיע להגיע שנותיו לכמה מאות, במקרה הגרוע רק ישלימו את יעודן. לא ניתן להסתמך עליהן לאורך זמן."

השתחויתי אפיים ארצה ואמרתי: "השיעור שלמדתי היום, אנוכי הבור, הריהו משמיים."

אמר האל: "המשתוקק לחיי אלמוות, עליו להיפטר קודם משלושת הצלמים"²⁷. משנפטר משלושת הצלמים, רצונו ומחשבתו מיושבים, ותאוותו הריהי כלא היתה. "אז הציג והעניק חמישה דפים של מרשמי האלים, ואמר: "הצלמים הנסתרים, עם תחילת מופעו של ירח שחור הם מרבים לעלות לשמיים ולפרט את חטאיו של האדם, והממונה מצווה להחרים את אשר תוכנן לאדם, וגורם לו שלא יאריך ימים. הנפש שבגוף האדם רוצה להביא לאדם חיים, אך הצלם רוצה להביא לאדם מוות. כאשר מת האדם נפשו משתחררת ומבלי שתהיה בתוך דמות היא נעשית לרוח, אשר אם יזבחו לה, תתרצה. וכך היא רוצה במותם של אנשים. כאשר חולמים על אנשים מרושעים נאבקים, הרי זהו מאבקם של שלשת הצלמים בנפש."

וכך הלכתי לאור דברים הללו, הרכבתי וצרכתי את הדברים, והשגתי את האלמוות. "ובכל פעם שראה ג'ן את ג'ן

22 המונח "עצמות של בן אלמוות" מוכר בדאואיזם ומשמעו "תכונות טבעיות של בן אלמוות". ו"מח העצמות" בהקשר זה הוא תמצית המהות של האלמוות. כך שכפי הנראה גם כאן הכוונה היא לדימוי.

23 "העניינים שבחדרי חדרים" הוא כינויה של הפרקטיקה המינית של הדאואיזם.

24 "תשעה גלגולים" הכוונה עובר תשעה תהליכי עיבוד המזקקים אותו לכדי תרופת האלמוות.

25 "ב'או פו ד'זה" (בפרק 金丹) מתואר נוזל הזהב בתור השיקוי שנתן ל"יי הגדול" חיי אלמוות. "יי הגדול" הוא כפי הנראה האנשה דאואיסטית של קונספט "האחד הגדול" המצוי בספרות עתיקה יותר, מאחר והם נהגים בצורה זהה. הדמות נקלטה היטב בפולקלור, וכאלף שנים מאוחר יותר, בספר "רשימת הענקות האלוהות", היא כבר מופיעה כמורהו של נ'ג'ה, האל הפרוע והמפורסם.

26 מילולית "אם העננים". מחצב בעל צבע מתכתי ומבנה של שכבות, הנציץ הלבן נחשב כמתאים לתרופות ברפואה הסינית.

27 "שלושת הצלמים" או "שלושת הגופות" מתייחסים בדאואיזם למזיקים שנמצאים בגוף, ומעוררים תכונות רעות כגון טפשות, תאוות בצע ורגזנות. מקום משכנם קושר לראש, לבטן ולרגליים, והתרופות הדאואיסטיות נועדו למעשה לסלקם. על פי האמונה, אם לא נפטרים מהם, במותו של אדם הם נעשים לשדים בדמות חיות שהופעתן מבשרת רע, ולפיכך זכו לזבחים על מנת לפייסם. שלושת הצלמים נחשבים למי שמעוניינים במותו של האדם בו הם שוכנים, על מנת שיוכלו להפוך לשדים ולזכות בזבחים. מכאן ברור הצורך של מי שרוצה להאריך חיים בסילוקם.

כותב קמעות וקורא למישהו, כאילו היה אדם בא ולקח אותם. או שלפעמים היה שומע חקירה ואדם משיב, והיה שומע קול שוט, אך מעולם לא נראתה שם צורת אדם, ועל האדמה מדי פעם היה דם מבלי שיבין את מקורו. וכך לימד גן את ג'ן להתחבר עם האחד, לתעל את הצ'י ולקיים את הנפש. להיצמד לשלושת הקישורים וששת הקשרים²⁸, ואת ההודאה בדרכי הענקת התארים²⁹. לאחר מכן נכנס גן להר ג'יטואו והלך לחיי עולמים³⁰.

מתוך: "הגדות על בני אלמוות אלוהיים"³¹

28 שלושת הקישורים (שליט לשריו, אב לבנו ובעל לאשתו) וששת הקשרים (אב, אחים, בני שבט, קרובי האם, מורים וחברים) הם גירסה לאותם קשרים אשר להם מטיף הקונפוציאניזם.

29 בגירסת "הגדות על בני אלמוות אלוהיים" שהגיעה לימינו, מדובר על "הודאה בדרכי קדם", וייתכן שבטקסט שלפנינו ישנה שגיאה.

30 הביטוי הסיני הוא "נעשה בן אלמוות והלך", והוא מתייחס להסתלקותו מבין החיים של מישהו שנעשה בן אלמוות.

31 בגירסה של "הגדות על בני אלמוות אלוהיים" שהגיעה לימינו, הקטע קיים במגילה ח' עם כמה שינויי נוסח.

לִי גֻּוֹנְגָּפוֹ

לִי גֻּוֹנְגָּפוֹ היה בן העיירה יי שבפֶּנְגֵי. בצעירותו למד את הדאו עם מלכים ואדונים, מי הצינובר שצרך פעלו פעולתם, והוא הגיע לשלמות בדוֹנְגֵי'ה³² ובסודות היכולת להיות בלתי נראה. כשהיה בן יותר ממאה שנים, שב ונעשה צעיר. בתחילה נעלם למאה ימים, ונראה שוב למשך שנה, ולאחר מכן נעלם לזמן רב, אך קולו נשמע, הוא דיבר עם אנשים, ואכל ושתה כרגיל, אך לא ניתן היה לראותו.

היה מלומד בשם גֻּ'אֶנְג אשר למד את דרכי ההיעלמות, וגֻּוֹנְגָּפוֹ אמר כי טבעו של האדון עצבני, ולא הכניסו לתלמודו. וזה נצמד אליו ללא הפסקה, ביזבז כמה מאות אלפי מטבעות כדי להגיש לו יין ומזון, ולא קיבל כלום. גֻּ'אֶנְג סבל מכך, ולפיכך הלך כשסכין בחיקו, ראשית סיים לדבר עם גֻּוֹנְגָּפוֹ, וכאשר ידע על פי קולו מיקומו, הרים רגליו והסתער עליו, שלף את סכינו והניפו ודקר לכל עבר. גֻּוֹנְגָּפוֹ כבר היה על המיטה וצחק: "אכן יש בעולם טיפשים כמוד, שלימוד הדאו אינו עולה בידם, והם רוצים להרוג אותו. האם אמות ואני בריא? אכן, יכולתי להרוג אותך, אך אני מוחל לטיפשותך הפרועה, זו פשוט תת-רמה." והוא שילח אנשים לבוא ולהביא עמם כלב, ולהעמידו לפני המלומד, ואמר: "ראה אם אוכל להרוג את הכלב או לא." והכלב רק הגיע וראשו כבר נשמט, ובטנו כבר פקעה. והוא הרים קולו על המלומד באמרו: "אוכל לגרום לאדון ללכת בדרכו של הכלב." המלומד נפל לאדמה, השתחוה אפיים ארצה ונשאר שם, וכך נמחל לו.

לִי גֻּוֹנְגָּפוֹ היה מכר אשר המרחק למקום מגוריו היה מעל חמשת אלפים לי, ושתמיד היה עיסוקו ברשת הארוכה³³. יום אחד נלכדה ברשת הארוכה ציפור, וכאשר בחן אותה ראה כי היה זה גֻּוֹנְגָּפוֹ. משסימו לשוחח, נפרד ממנו, ובאותו יום כבר שב גֻּוֹנְגָּפוֹ לביתו.

הוא חי בין האנשים מעל שלוש מאות שנים. ולאחר מכן יצא אל הר פסגת המערב³⁴ ולא שב עוד.

מתוך: "הגדות על בני אלמוות אלוהיים"³⁵

32 שיטת ניחוש. משמעות השם "להמנע מהראשון".

33 הרשת הארוכה שימשה ללכידת ציפורים.

34 הוא הר חֶוֹנְה, אחד מחמשת ההרים הקדושים בדאואיזם.

35 בגירסה של "הגדות על בני אלמוות אלוהיים" שהגיעה לימינו הקטע אינו קיים.

לִי יִיצַ'י

לִי יִיצַ'י הִיָּה אִישׁ סָה-צְ'וֹאֵן, הוּא הוֹפִיעַ בְּהַגְדוֹת מְדוּרוֹת קוֹדְמִים, וְהִיָּה בֶן זְמַנּוֹ שֶׁל הַקִּיסָר וֶן מְהָאֵן³⁶. לֹא הָיוּ לוֹ אִשָּׁה וְיִלְדִים. אִם רָצוּ אֲנָשִׁים לְנִדוּד לְמִקּוֹם מְרוּחָק, הִיָּה יִיצַ'י נוֹתֵן לָהֶם קִמְעַ, וְכוֹתֵב בְּצִינּוּבֵר מִתַּחַת לְשָׁנֵי בְּתֵי שַׁחִיִּים, וְכַךְ הָיוּ עוֹבְרִים אֵלָּה לִי עוֹד לְפָנַי שִׁירַד הַיּוֹם.

יֵשׁ שֶׁהִיָּה מִסְפֵּר עַל אֲרָצוֹת מְכַל רוּחוֹת הַשָּׁמַיִם, עַל אֲרֻמוֹת, עַל מְנֻזִּים וְעַל שׁוֹקִים שְׂאִישׁ מֵעוֹלָם לֹא רָאָה. הַשׁוֹמְעִים לֹא הִצְלִיחוּ לְהַבִּין אֶת הַדְּבָרִים, וְיִיצַ'י אִסַּף אֲדָמָה וּפִיסַל אֹתָם, וְלִמְרוֹת שְׁגוּבָהֶם הִיָּה כְּאֲגוּדָל, כֹּל מֵה שֶׁהִיָּה בָּהֶם הִיָּה כְּהוֹיָתוֹ, וּבְרָגַע נִעְלַם.

יֵשׁ שֶׁהִיָּה הוֹלֵךְ, אִישׁ לֹא יָדַע לָאֵן, וְכַעֲבוּר שָׁנָה הוֹאִיל לְחֹזֵר. בְּכַךְ הִיָּה מְקַבֵּץ נְדָבוֹת מְזוֹן, וּמַעֲבִיר אֹתוֹ לְעֵנִיִּים. בְּפִינַת הָעִיר עָשָׂה מַעֲרָה בְּאֲדָמָה וְגַר בָּהּ, וּבְחֹרֵף וּבְקִיץ לְבַשׁ שִׁכְבַּת בְּגַד אַחַת, שֶׁתָּה מַעֲט יֵינן וְאִכַל בֶּשֶׂר מִיּוֹבֵשׁ, חוֹחֻבָה וְעֵרְמוֹנִים.

כְּאִשֶּׁר רָצָה לִי שְׁוֹ'אֲנֵדָה³⁷ לְתַקּוֹף אֶת ווּ בְּנִקְמָה עַל מוֹתוֹ שֶׁל גְּוֹאֵן יוּ', שֶׁלַח לְהַזְמִין אֶת יִיצַ'י. כְּאִשֶּׁר הִגִּיעַ יִיצַ'י, חִלַּק לוֹ כְּבוֹד רַב, וְשָׂאֵל אֹתוֹ מֵה יִהְיֶה גוֹרְלָה שֶׁל מִתְקַפָּה עַל ווּ. יִיצַ'י לֹא הִשִּׁיב, וְרַק חִיפֵשׁ נִייר וְשִׁירְבֵט כְּמֵה מֵאוֹת אֲלָפֵי חִיילִים, סוֹסִים וְכִלֵּי מִלְחָמָה. אִזְ קָרַע אֹתָם אֶחָד אֶחָד וְנִאֲנַח. הוּא הוֹסִיף וְצִייר אִישׁ גְּדוֹל, חִפֵּר בְּאֲדָמָה וְקִבֵּר אֹתוֹ, וּמִיָּד יִצָּא בְּחֹזֶרָה לְדִרְכּוֹ. בְּיֵי לֹא הִיָּה מְרוּצָה, וְאִכָּן מִתּוֹךְ יוֹתֵר מִמֵּאָה אֲלָף הַחִיילִים שֶׁתְּקַפּוּ אֶת צְבָא ווּ, רַק כְּמֵה מֵאוֹת בְּלָבָד זָכוּ לְשׁוֹב. וְהַמִּיָּגוֹן, הַכִּלִּים, הַמְרַכְּבוֹת וְהַאֲסַפְּקָה עִמְדוֹ לְהַתְּכִלוֹת. שְׁוֹ'אֲנֵדָה זָעַם, וְלְבַסּוֹף מֵת בְּאַרְמוֹן יוֹנְגָּאֵן.

יִיצַ'י מִיעֵט לְדַבֵּר, וְאִם הִיָּה מִיִּשְׁהוּ פוֹנָה אֵלָיו בְּשִׂאלָה, כִּכְלָל לֹא הִיָּה מְשִׁיב. אִם הָיוּ אֲנָשֵׁי סָה-צְ'וֹאֵן נְתוּנִים בְּקִשָּׁיִם, הָיוּ פוֹנִים לְהִיוּעֵץ בּוּ בְּאִשֶּׁר לְגוֹרְלָם, וְהָיוּ מְנַחֲשִׁים בְּהַבְעָתוֹ. אִם הִיָּה מְרוּצָה, יִיטֵב. אִם הִיָּה אֹמְלֵל תְּהִיָּה פְּגִיעָה.

לְאַחַר מִכֵּן נִכְנַס אֶל הָר לְאֲנֵגְיָה וְלֹא נִרְאָה עוֹד.

מִתּוֹךְ: "הַגְּדוֹת עַל בְּנֵי אֱלֹהִים" ³⁸

36 הַקִּיסָר וֶן מְהָאֵן שֶׁלֹּט בְּשָׁנִים 157-180 לְפָנֵה"ס.

37 הַכוֹנָה לְלִיּוֹ בְּיֵי, הַשְּׁלִיט הַמְּפּוֹרָסִם מִתְּקוּפַת שְׁלוֹשַׁת הַמְּדִינּוֹת. הַאִירוֹעַ הַמְּתוּאָר כִּאֵן הוּא הַאִירוֹעַ שֶׁהִסְתִּיִּים בְּמוֹתוֹ בְּשָׁנַת 223 לְסַפִּירָה. כַּךְ שֶׁהִגִּיל הַמִּיּוֹחַס כִּאֵן לְלִי יִיצַ'י הוּא בְּסִבִּיבוֹת 400 שָׁנִים.

38 בְּגִירָסָה שֶׁל "הַגְּדוֹת עַל בְּנֵי אֱלֹהִים" שֶׁהִגִּיעָה לִימֵינוֹ, הַקְּטַע קִיִּים בְּמִגִּילָה י' עִם כְּמֵה שִׁנּוּי נוֹסַח וְעַם הַרְחַבּוֹת. בֵּין הַשָּׂאֵר, עַל פִּי הַמְּסוּפֵר שֶׁם, נִעְלַם יִיצַ'י בְּשָׁנַת 263 לְסַפִּירָה, עִם פְּלִישַׁת צְבָא וְצָאוּ יֵי, מִרִּיבּוֹתָיו שֶׁל לִיּוֹ בְּיֵי, לְסָה-צְ'וֹאֵן.

נְאֻם שִׁינָג

נְאֻם שִׁינָג הִיָּה אִישׁ יִאֲנָנְצָנְג. הוּא גַר בַּעֲמֵק חוֹ וְהִיָּה פְּשׁוּט-עַם, לֹא יָדַע לִכְתּוֹב וְלֹא לִמַּד אֶת מַחֲשַׁבֶּת הַדָּאוּ. כְּאֲשֶׁר עָלָה הַקִּיסָר וּוּ מְהָאֵן עַל הַר סוֹנְג, הוּא טִיפֵס אֶל חֹדֵר הָאֲבָן שֶׁל הַטִּיפְשׁוֹת הַגְּדוֹלָה³⁹, הַקִּיסָר מְקַדֵּשׁ דָּאוּ, שֶׁלַח לְדוֹנְג גְּוִנְגְשׁוּ וְלְדוֹנְגְפֶאֲנְג שְׁוּ⁴⁰, הִיטְהַר בְּצוּמֹת וְהִירָהַר בְּאֵלִים. כְּאֲשֶׁר הִגִּיעַ הַלֵּילָה, רָאָה לְפֶתַע בֶּן אֱלֻמוֹת שֶׁקוּמְתוֹ כְּשִׁישָׁה מְטָרִים, וְשֶׁאֲזוּנִיו יוֹצֵאוֹת מְקוֹדְקוֹדוֹ וְתִלְוִיּוֹת לֹו עַד כְּתִפּוֹ. הַקִּיסָר וּוּ נָהַג לְפִי כִלְלֵי הַטְּקָס וְהַתְּעַנִּיין, וּבֶן הָאֱלֻמוֹת עָנָה: "אֲנִי אֶל מְגִ'וִי", שֶׁמַּעֲתִי כִי הָאֲקוֹרוֹס קְלָמוֹס אֲשֶׁר עַל סַלְעֵי הַפִּיסְגָה הָאֲמֻצְעִית⁴² תִּשְׁעָה פְּרָקִים לֹו לְאֻצְבַּע⁴¹, וְנִיתֵן לְצָרוּךְ אוֹתוֹ וְלְהָאֲרִיךְ יָמִים, אֲזִי בְּאֲתִי לְלָקֵט. "וְלִפְתָּע נַעֲלָם הָאִישׁ הָאֱלוֹהִי. פָּנָה הַקִּיסָר לְמִשְׁרָתוֹ וְשָׁרְיוֹ: "זֶהוּ אִינוּ מִישָׁהוּ הַלּוֹמֵד אֶת דְּרָכֵי צְרִיכַת הַמְּזוֹן שֶׁל הַדָּאוּ, אֲלֹא רַק דֶּרֶךְ שֶׁל אֶל הַפִּיסְגָה הַמְּרַכְזִית לְהָאִיר אֶת עֵינָיו. "וְהוֹרָה לְלָקֵט אֲקוֹרוֹס קְלָמוֹס וְלְצָרוּךְ אוֹתוֹ. כַּעֲבוּר שְׁנַתִּים הִרְגִישׁ הַקִּיסָר מְדוּכָדֵךְ וּמְדוּכָא, וְלִפִּיכֵךְ הַפְּסִיק. וְגַם הַפְּקִידִים שֶׁהִיוּ בְּפַמְלִייתוֹ בְּאוֹתוֹ זְמַן וּבְרֹבֵם צָרְכוּ אוֹתוֹ, לֹא הִצְלִיחוּ לְהַתְּמִיד בְּכַךְ. רַק נְאֻם שִׁינָג, אֲשֶׁר שָׁמַע אֶת בֶּן הָאֱלֻמוֹת מְלַמֵּד אֶת הַקִּיסָר וּוּ לְצָרוּךְ אֲקוֹרוֹס קְלָמוֹס, קִטֵּף וְצָרַךְ אוֹתוֹ מְבִלִי לְחֹדוֹל, וְלִפִּיכֵךְ הִשִּׁיג אוֹרֵךְ יָמִים. שְׁכַנְיוֹ, גְּדוֹלִים כְּקִטְנִים, סִיפְרוּ כּוֹלָם כִּי רָאוּהוּ מְדוּרֵי דוֹרוֹת. וְלְבִסּוֹף לֹא נוֹדְעוּ עַקְבוֹתָיו.

מְתוֹךְ: "הַגְּדוֹת עַל בְּנֵי אֱלֻמוֹת אֱלוֹהִים"⁴⁴

39 בדאואיזם הטיפשות היא לאו דווקא שלילית. החכם הגדול ביותר יכול להיראות טיפש באי-עשייתו.
40 דונג ג'ונגשו היה בכיר מפורסם בממשלו של הקיסר וו מהאן, אשר הוביל את המהלך ההיסטורי של קידום הקונפוציאניזם בממשל, אם כי עיקר תשומת לבו היתה נתונה לקונפיציאניזם המיסטי. דונגפאנג שו היה יועץ ידוע אחר, דאואיסט אקסצנטרי ושנון שהפך מאוחר יותר לדמות ידועה בפולקלור העממי.
41 ג'יווי הוא הר מאוד מרשים, אשר מוכר מן השירה ומן ההיסטוריה כמקום קבורתו ומקדשו של הקיסר האגדי שון.
42 "הפיסגה האמצעית" הוא שם אחר להר סונג, אחד מחמשת ההרים הקדושים בדאואיזם, אשר כפי הנראה האל בסיפור מיוחס להם.
43 הכוונה לצמח האקורוס קלמוס אשר לשורשיו תשעה פרקים למקטע שאורכו כאצבע.
44 בגירסה של "הגדות על בני אלמוות אלוהיים" שהגיעה לימינו, הקטע קיים במגילה ל' עם כמה שינויי נוסח.

ג'או צ'ו'

ג'או צ'ו', המכונה דָּזֶה ז'וֹנְג, היה איש שְׁאֲנָגְדָּאֵנְג⁴⁵. הוא היה חולה במחלת הסקביאס⁴⁶, וכשהחמירה, נטה למות. יש המעידים כי בני ביתו אמרו: "כאשר יגיע הרגע בו לא יהיה עוד בין החיים, אם מותו יהיה בבית אז צאצאינו ייראו מחוררים לדורי דורות." והם שלחו אותו עם תבואה של שנה אחת להתיישב בהר, ומפחד שנמרים או זאבים יפגעו בו הקיפו את המקום מבחוץ בביצורי עץ. צ'ו' בצערו חש אשמה, והתייפח בדמעות יומם ולילה. כך מעל מאה ימים. ובלילה ראה לפתע לפני חדר האבן שלושה אנשים שואלים מיהו צ'ו'. צ'ו' העריך שכה עמוק בהרים, במעבה יער, במקום שבו לא עוברים בני אדם, בוודאי מדובר ברוחות. לפיכך שטח בפניהם תחינותיו, השתחוה אפיים וביקש רחמים. האנשים עברו דרך כל הביצורים, כמו ערפילים שדבר אינו עוצר בעדם, ושאלו את צ'ו' האם בהשתוקקותו להירפא מהמחלה הוא יכול לצרוך רפואות. השיב צ'ו': "ברוב חטאים ובאין גדולה, היכה בי רוע המחלה. ועת נטישתם נאלצתי לראות. קשו כמוות זריחות ושקיעות. גם אם יקצצו רגלי ויכרתו את אפי למען אחיה, עדיין לזאת אייחל, ותרופות לא אוכל לצרוך?" לפיכך נתנו לו האנשים האלוהיים צנוברים ושרף אורז, חמישה שְׁנָג⁴⁷ מכל אחד, ואמרו לצ'ו': "הם לא רק ירפאו את המחלה, אלא אף יאריכו את ימך. אם תצרוך חצי תוכל להירפא, ומשתירפא אל תחדול." צ'ו' צרך אותם, ועוד לפני שסיים, נרפא. משהתחזק גופו שב הביתה. בני ביתו חשבו שזוהי רוח, אך כשהסביר להם את מקור העניין, שמחו. וכשהמשיך לצרוך במשך שנתיים, צבעו נעשה צעיר ורענן, עורו הבריק, והליכתו היתה כשל ציפור.

כשהיה בן מעל שבעים אכל פסיונים וארנבות תוך שהוא לועס עצמותיהם, ויכל לשאת בכבודה מבלי להיות מותש. בגיל מאה ושבעים שכב בלילה, ולפתע ראה בבית זוהר כמו של מראה, וכששאל את הנוכחים אמרו שאינם רואים זאת. למחרת החדר כולו היה מואר עד שניתן היה לכתוב בלילה. אז ראה כי על פניו יש שתי דמויות אדם וגובהן שלוש אצבעות. היו אלו נשים יפות. זקופות מאוד אך קטנות, אשר שיחקו על אפו. וכך גדלו מעט שתי הנשים, עד שהיו כמו אנשים, וכבר לא היו על פניו אלא עברו אל מול צדדיו, ותמיד היה שומע קול צ'ין וֶסָה⁴⁸, ובחיבתו היה מתענג משמחה.

הוא חי בן האנשים מעל לשלוש מאות שנים, ותמיד היה מראה פניו כשל ילד, והוא נכנס להרים ולא נודעו עקבותיו.

מתוך: "הגדות על בני אלמוות אלוהיים"⁴⁹

45 מילולית: "החברה העליונה".

46 ניתן גם לתרגם כללית "מחלת עור".

47 מדובר על כמות של ליטר או ליטר וחצי.

48 שני כלי מיתר אשר היו מנגנים בהרמוניה.

49 בגירסה של "הגדות על בני אלמוות אלוהיים" שהגיעה לימינו, הקטע קיים במגילה ז' בנוסח תמציתי ומצומצם יותר.

נְאֻם יָאוּ

נְאֻם יָאוּ, המכונה בְּוֹ לְיָאוּ, היה איש פּוֹיֶאֱנָג, היתה לו אישה ולא היו לו ילדים.

כשרונו היה רב בריפוי מחלות, ולא היתה מחלה אשר לא ריפא. הוא לא היה מגיש מנחות לאבות הקדמונים ולא היה משתמש במי קמעות⁵⁰ או בדיקור ותרופות. דרכו לרפא מחלות היתה באמצעות פרישת צעיף בד⁵¹ על האדמה וישיבה עליו מבלי לאכול ומבלי לשתות, וכהרף עין היתה המחלה נרפאת, והוא היה קם והולך.

כאשר שדים מזיקים היו גורמים אסונות, היה יָאוּ מצייר על האדמה מכלאה על מנת לזמן אותם, והם היו מופיעים בדמותם ונכנסים אל המכלאה, מי מהם שועלים ודביבונים, מי מהם תנינים ומי מהם נחשים, וכשהיה עורף את ראשם וצולה אותם היתה המחלה נרפאת.

היתה לְיָאוּ תיבת במבוק שאורכה מספר אצבעות, והיה לו תלמיד אחד בשם צְיִין שליווה אותו מזה עשר שנים ומעולם לא ראה את יָאוּ פותח אותה. לילה אחד, בגשם כבד ובעלטה, הורה יָאוּ לְצְיִין לשאת את התיבה הזו בעזרת מטה בעל תשעה פרקים, וכשיצא צְיִין לדרך על אף הגשם, בגדיהם של לְיָאוּ ותלמידו כלל לא נרטבו. הם הלכו למקום שלא היו בו בעבר, וכל הזמן היו שני אורות של לפידים מקדימה שהדריכו אותם. הם הלכו כשלושים לִי, טיפסו על הר קטן ונכנסו אל חדר מאבן אשר היו בו שני אנשים. משנכנס יָאוּ, לקח את התיבה שנשא תלמידו והציג אותה. בתוכה היו שלושה חֶוֹאֲנָג⁵² בעלי חמש לשוניות. יָאוּ עצמו פרט על אחד מהם, ואת השניים האחרים נתן ללשני האחרים שהיו בחדר, והם ישבו בצוותא ופרטו עליהם. כעבור זמן רב ביקש יָאוּ לפרוש. קיבל את שלושת החֶוֹאֲנָג, הניח אותם בתיבה, והורה לְצְיִין לשאת אותה.

שני האנשים מן החדר ליוו אותם החוצה, ואמרו לְיָאוּ: "על כבודו להקדים בואו, מדוע תארך שהייתך בקרב עם הארץ?"

"אכן אבוא." השיב יָאוּ.

מאה ימים לאחר ששב לביתו, שוב המטירו השמיים גשמים, ובלילה ארז יָאוּ בפתאומיות את מיטלטליו. בתחילה היו לְיָאוּ בגדי קודזו פשוטים ומעטה קודזו⁵³, וכבר מעל חמישים שנה שלא לבש אותם. באותו לילה דווקא בחר ללבוש אותם.

"מדוע תרצה ללכת ולנטוש אותי?" שאלה אשתו.

"זה זמני." השיב יָאוּ.

"תיקח את צְיִין איתך?" שאלה אשתו.

"אלך לבדי." השיב יָאוּ.

"הישאר עוד מעט." מיררה אתו בבכי.

50 מי קמעות שימשו באסכולות דאואיסטיות מסוימות לריפוי מחלות. הם נוצרו באמצעות כתיבת קמע ושריפתו במים. שתיית המים הללו נחשבה כמסוגלת לרפא.

51 הכוונה לצעיף שמשמש בכריכה ככיסוי ראש.

52 חֶוֹאֲנָג הוא כלי נגינה עממי בעל לשוניות ממתכת או במבוק מעובד, אשר צליליו נוצרים כתוצאה מפיטה על הלשוניות בעוד הפה משמש תיבת תהודה ולקביעת גובה הצליל.

53 צמח הקודזו שימש לייצר חבלים ובדים גסים. בגדי קודזו היו בגדים מבד גס.

http://no-camel.com/chinese_translations/chinese_translations.html

"כפי שאמרתי, אשוב." השיב יָאוּ.

והוא לקח את התיבה, יצא ולא שב. יותר משלושים שנה לאחר מכן, תלמידיו ראו את יָאוּ בהר הפרסה, מראה פניו צעיר, כי היה בן-אלמוות עלי אדמות.

מתוך: "הגדות על בני אלמוות אלוהיים"⁵⁴

54 בגירסה של "הגדות על בני אלמוות אלוהיים" שהגיעה לימינו, הקטע קיים במגילה ח' עם כמה שינויי נוסח.